

TÖBBVÁZLATOS IDOM

Brasnyó István

Eppen csak felismertem:
alakját a fürgeség beitta —
elveszett az árnyékok
boronáiban.

Még ott, túl a lapályon.

Az a jól ismert karlendítés,
ahogy letöröljük arcunk vérét,
siklakók rideg mozdulata:
a jajszóban már benne a kín is —
ahogy mindenki
önmagát álmodja:
akár megérti ezt,
akár nem.
Madarak felszippantható röpte,
az állatnyom elvezethet,
pedig már eképp
kétségbeejtően egyszerű,
ahogy a tűzgyújtás
idétlen pillanatai,
mikor önnön arcáért
indul el
a büszke fáklyás.
Legyenek a csodák
végérvényes tegnapunk ügye;
a pusztaság,
a rengeteg erdő
s a víz is.

Tiszta hangot vet fel:
nem viritja
bokorban rózsáit,
holdat deleltetve,
nagy-nagy orrszarvúk között
feketálló a reggel,
és még feketébb lesz
a cserjések
ág-bogain túl

méltatva a szél
kifosztott mozgását
minden kis térségen, amit
szabadon hagytak
még a holtak és a
mi számunkra egyaránt,
ilyen betoldás is kell
az elparittyázott mindennapokba,
testet,
hazát,
lényeket cserélve,
hogy tisztán csak
megmentettek legyünk —
áldozásnak
zsoltárt szorítva a szálkás
karámok közé.

Kemény hullám terelődik,
kemény hullám a tengerekről.
Ez a sivatag és
a tenger célja,
hogy ketten s egymásért
legyenek,
miként az utolsó pohár
üvegek felmetszett hasában:
lemért gyümölcs által,
mozdulatlan távolság által
a patak is
egy nyakon csipett kígyó.
Sem alkonyatot,
sem éjt nem hoz;
se napot,
se reggeleket —
és utólagos neve is
csak ennyi:
PATAK
s megmarad olyannak,
amilyennek kívánni lehet
egy patakot.

TÓTH FERENC VERSEI

APOLÓGIA

Nem jött senki hát! Újra magam, te határtalan éj;
itt csúszós, sikamlós, jó közepedbe kerülten
újra hallgatok. Tévetegen tapogatnak az ujjak
utánam, de hol vagyok én már, hova locsolt szét
megannyi szavam, gondolatom csengő serlege!?
Mint a századok szemére kent vakolaton
a zörgő szellemek, messze szálltam s oly fehéren,
hogy a leplem irigyelték fent a csillagok... S ó,
csöndmadarak áldott fészke te, akkor szárnyra küldted
mind az aluvót, s azok énköröttem úgy röpködtek,
úgy szálltak a szabadságba fel, hogy alattuk
a csillaghernyók szétfejtették ágas-bogas
éji szöttesük. S bár a sírjuk ásták meg e tettel,
én dicsértem őket, de oly nagyon, hogy örömömben
a napdugós nagy égi hordót fölnyitottam,
fölnyitottam,
s ráengedtem a világra —
az úri nedű összes mámorát...

1964.

A SORSTALANOKHOZ

Egyetlen s ki sem cserélhető sorsom ajka borul rám;
mintha önmagát ölelné, úgy fog át a húsos fogmeder.
S én fénylő nagy kövein szaladok, éppen a percek előtt,
s velem jó szeretőm, ki hú marad hozzám, míg
magamhoz én is az leszek. Ó, ha tudnátok,
mennyire jó így! Térdig ér a víz: sorsom nyála

— érzem — elemészt. S bár marnak már a tömény vad savak,
s vérbe szívnak föl a belek mohó bolyhai, nincsen
szavam, mely mindez ellen tiltakozna most. —
Egy magammal, egy a sorssal! A vérerekben
így kerengek én, s jó szeretôm velem repül, kergetőzik
a cívódásba begubózott, törpe föld fölött!

1964.